

Arrest

nr. 287631 van 17 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1995.

De verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 augustus 2020. Op 3 september 2020 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 mei 2021 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 15 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U, [I., I.], bent een Afghaans burger van Pashtou origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Balozy, behorend tot het district Gardez gelegen in de provincie Paktia. U woonde samen met uw ouders, een broer en een zus in jullie huis. U werkte sinds zeven à acht maanden in een winkel in Gardez.

Uw oudste broer [S.] werkte voor de ontmijningsorganisatie HALO Trust en moest hiervoor naar verschillende provincies. Hij werd door de Taliban bedreigd om met zijn werk te stoppen en zich daarna aan te sluiten bij hen. Uw broer vertelde uw vader over de bedreigingen, en tegen zijn baas zei hij dat hij niet meer kon komen werken omwille van familiale problemen. Uw broer besloot uit Afghanistan te vertrekken, maar tot de dag van vandaag weten jullie niet waar hij is. Na zijn vertrek is de Taliban langs geweest. Ze hebben twee keer gevraagd waar hij was, jullie zeiden dat jullie zelf niet weten naar waar hij vertrokken was.

Na het vertrek van uw broer ging u in een winkel werken. Deze winkel lag in de markt van hout in Gardez, u deed er ongeveer een uurtje over om met uw motorfiets naar daar te gaan. U werkte in de winkel met uw baas en zijn broer. U werd op 20/07/1398 (Westerse kalender 12 oktober 2019) door de Taliban bedreigd: via de dorpsouderen werd gezegd dat u niet meer in de winkel mocht werken. U nam deze bedreiging niet serieus en bleef in de winkel werken. Vijf dagen later belde de Taliban naar uw vader, om te zeggen dat in de winkel waar zijn zoon werkte, hasj en alcohol wordt verkocht. De Taliban wou dat u stopte met daar te werken. Na dit telefoontje hield u uw activiteiten in de winkel dan toch voor bekeken.

Twee dagen later ontving u een dreigbrief van de Taliban. U kreeg een week de tijd om tot bij de Taliban te komen. U vertrok meteen met uw motorfiets naar het huis van uw oom langs moederszijde. Daar bleef u gedurende negen à tien dagen, waarna uw neef een smokkelaar kon regelen. Tijdens die periode werd eenmaal aan uw vader en ook aan de dorpingen gevraagd waar u was. Na uw vertrek uit het land heeft de Taliban nog in het dorp gevraagd waar u was.

U verliet Afghanistan in de achtste maand van het jaar 1398 (Westerse kalender november 2019), en reisde doorheen Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk, om uiteindelijk in België aan te komen op 19 augustus 2020. Op 3 september 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. U legde volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een foto van uw broer, documenten van het werk van uw broer en een dreigbrief van de Taliban (dd. 28/7/1398 (Westerse kalender 20 oktober 2019)).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaringen. Ten eerste is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten dat er alcohol en hasj werd verkocht in de winkel waar u werkzaam was (CGVS, p.11 en 14-15). Pas wanneer de Taliban naar uw vader belde om te vertellen dat er in de winkel alcohol en hasj verkocht werd, kwam u dit te weten (CGVS, p.14). U was nochtans gedurende zeven à acht maanden actief in de winkel, en dit elke week van zaterdag tot en met zondag

(CGVS, p.8). Jullie werkten slechts met drie personen in de winkel, die enkel uit één ruimte bestond (CGVS, p.8). Bovendien verklaart u dat u soms alleen in de winkel stond (CGVS, p.8). Ook sloot u de winkel soms alleen af (CGVS, p.8). Gevraagd hoe uw baas dan alcohol en hasj zou verkopen in zijn winkel zonder dat u daarvan op de hoogte was, geeft u aan dat u het niet weet omdat "Ik heb hem zo niet gezien, of ze vermoedden dat hij het verkocht" (CGVS, p.14). Desondanks bovenstaande vaststellingen verklaart u dat u nooit iets van de verkoop van alcohol of hasj hebt gemerkt, en dat niemand naar deze dingen vroeg in de winkel (CGVS, p.15). Dat u niet zou opgemerkt hebben dat dergelijke, sterk verboden dingen in uw land van herkomst, zonder uw medeweten in die winkel verkocht werden, is niet aannemelijk en doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Verder verklaart u dat de winkel gesloten is sinds u gestopt bent met daar te werken (CGVS, p.14 en 19). Dient hierbij ook opgemerkt te worden dat u in de onwetendheid blijft of de baas van de winkel zelf problemen heeft gekend omdat hij alcohol en hasj zou verkocht hebben in zijn winkel (CGVS, p.19). Dergelijke verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat de Taliban nooit tot de winkel of tot uw huis kwam, en aanvankelijk enkel de dorpsouderen inschakelde. U zegt hierover dat de Taliban eisten dat u niet meer in de winkel zou werken, dat de ouderen u die boodschap moesten overbrengen, maar dat u die niet serieus nam: u bleef gewoon werken (CGVS, p.11). Dit is wel zeer merkwaardig: immers zou uw broer [S.] omwille van bedreigingen vanwege de Taliban Afghanistan al hebben verlaten (CGVS, p.6 en 11), en mag worden verondersteld dat u dergelijke dreigementen van een terreurbeweging dus juist kan inschatten. Dat u dan gewoon aan de slag blijft, is niet geloofwaardig. Toen u dan uiteindelijk (na een telefoontje van de Taliban) toch uw activiteiten in de winkel staakte, bracht de Taliban u een dreigbrief aan uw huis (CGVS, p.11). Opvallend is dat men die aan de deur van uw huis legde en u niet even aansprak (CGVS, p.13), hoewel u thuis was op dat moment. Dient hierbij ook opgemerkt te worden dat ze u een week de tijd gaven om uzelf aan te geven bij hen (CGVS, p.11 en 15), en u aldus ruim de tijd kreeg om te vluchten. Mochten zij u werkelijk schuldig hebben geacht aan dergelijke niet-islamitische zaken, dan zou de Taliban ongetwijfeld forser hebben opgetreden, temeer uit de dreigbrief moet blijken dat u tot de doodstraf zou zijn veroordeeld (CGVS, p.15). Eenmaal u uit huis vertrokken was, zou de Taliban wel tot uw huis zijn geweest om te vragen naar u (CGVS, p.13). Toen er thuis werd gezegd dat ze niet wisten waar u was, kende uw gezin geen verdere problemen met de Taliban (CGVS, p.13-14), opnieuw een opmerkelijke vaststelling. Dergelijke verklaringen ondermijnen uw beweerde vrees voor de Taliban.

Verder dient te worden gewezen op de tegenstrijdigheden in de verklaringen die u heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat de Taliban tot twee keer toe een delegatie van dorpsouderen naar uw huis stuurde (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 17 november 2020, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat enkel op 20/7/1398 de dorpsouderen naar uw huis gestuurd werden en dat dit enige keer was (CGVS, p.12). Ook legt u inconsistente verklaringen af wat betreft het moment dat u besloot te stoppen met werken in de winkel. Bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u meteen stopte met werken in de winkel nadat u te weten kwam dat dergelijke dingen in de winkel verkocht werden (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 17 november 2020, vraag 5). Bij het CGVS beweerde u dan weer dat u de bedreigingen van de Taliban eerst niet serieus nam en dat u pas na een telefoontje van de Taliban aan uw vader, dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken overigens geheel onvermeld liet, stopte met werken in de winkel (CGVS, p.11 en 13). Iets later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u bovendien dat u zelfs nog na het telefoontje van de Taliban aan uw vader ging werken (CGVS, p.12). Tot slot verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 27 juli 2019 een dreigbrief ontving (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 17 november 2020, vraag 5). De dreigbrief dat u neerlegde dateert echter van 20 oktober 2019 (dd. 28/07/1398). Dergelijke tegenstrijdigheden, met betrekking tot de kern van uw asielrelaas, ondermijnen uw geloofwaardigheid in zeer ernstige mate.

Voorts kan uit uw verklaringen geenszins worden afgeleid dat de Taliban nog naarstig naar u op zoek zijn gegaan. Sinds uw vertrek uit het land heeft de Taliban nog in het dorp gevraagd waar u was, zo verklaart u (CGVS, p.14). Echter kende uw familie, die nog steeds in Bano Zai zou wonen, geen problemen meer met de Taliban (CGVS, p.4 en 16). Uw vader zou nog een keer door de Taliban aangesproken geweest zijn, maar werd verder met rust gelaten toen hij zei dat hij niet wist waar u was (CGVS, p.13-14). De Taliban denkt dat u niet meer in het dorp bent en daardoor komen ze niet meer naar uw huis, zo zegt u (CGVS, p.14). Het is evenwel weinig geloofwaardig dat de Taliban in dergelijke gevallen niet doortastender zou optreden.

Wat voorts betreft de problemen die uw broer [S.] zou hebben gekend, dient te worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat deze niet gelinkt zijn aan uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.12). Bovendien hebben de voormalige activiteiten van uw broer voor de organisatie HALO Trust na zijn vertrek, naar een u onbekende bestemming, geen verdere problemen voor uw familie opgeleverd. U meent dat de Taliban in al die jaren slechts twee keer naar zijn verblijfplaats hebben geïnformeerd, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat jullie verder werden lastiggevallen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees voor de Taliban geen geloof kan worden gehecht. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 19 mei 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De documenten die u voorlegde, kunnen de bovenstaande appreciatie van het CGVS niet weerleggen. Uw taskara dient enkel ter bevestiging van uw identiteit en nationaliteit, elementen die niet betwist worden. Verder legde u ook een foto van uw broer neer en enkele documenten van zijn werk. Echter gaf u zelf aan dat jullie problemen niet gelinkt zijn en kunnen deze documenten het geloof in uw beweerde vrees voor de Taliban aldus niet herstellen (CGVS, p.12). Wat betreft de dreigbrief (dd. 28/7/1398 (Westerse kalender 20 oktober 2019)) die u neerlegde, dient te worden opgemerkt dat dergelijk stuk uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gardez. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die

erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden

aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat hij een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan heeft omdat hij door de taliban als verrader en ketter gezien wordt doordat hij enerzijds in een winkel werkte die ervan verdacht werd hasj en alcohol te verkopen en anderzijds doordat zijn broer voor een ontminningsorganisatie werkte. Hij verwijst in dit verband naar algemene informatie en stelt dat zijn vrees voor vervolging gebaseerd is op een religieuze en politieke overtuiging. Ook stelt verzoeker dat de verwerende partij diende na te gaan of verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geen risico zou lopen op een schending van één of meerdere fundamentele rechten. Verzoeker vraagt om in hoofdorde erkend te worden als vluchteling en in ondergeschikte orde vraagt hij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, §5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de grieven van de commissaris-generaal op basis waarvan hem de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geweigerd wordt, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas. Hij stelt dat hij niet op de hoogte was van de verkoop van hasj en alcohol in de winkel waar hij werkte en dat dit valse beschuldigingen van de taliban betroffen. Aangezien zij hem hiervan verdachten, heeft verzoeker een risicoprofiel. In dit verband verwijst verzoeker naar artikel 48/3,§5 van de Vreemdelingenwet. Hij overloopt vervolgens de gang van zaken: *“ Verzoeker bevestigt dat de gebeurtenissen als volgt hebben plaatsgevonden:*

- *de Taliban gingen eerst naar de dorpsouderen;*
- *de Taliban hebben de verzoekers vader gebeld (4 dagen later);*
- *de Taliban bezorgden een dreigbrief bij het huis van verzoekers familie (2 dagen later). De verzoeker legt uit dat hij, voordat hij de dreigbrief van de Taliban zag, de situatie niet ernstig had genomen omdat hij enerzijds nooit persoonlijk op de hoogte was geweest van de verkoop van alcohol/drugs in de winkel waar hij werkte, zodat hij de situatie niet als reëel beschouwde, en hij anderzijds sinds het vertrek van zijn broer uit Afghanistan garant stond voor het gezinsinkomen, zodat hij niet a priori van de ene dag op de andere zijn baan kon opzeggen. Er dient op gewezen worden dat deze drie gebeurtenissen zich in een korte periode hebben voorgedaan: minder dan een week (NPO, p. 13). Van het een kwam het ander zodat de verzoeker geen tijd heeft gehad om afstand te nemen van de situatie. Pas toen hij werd geconfronteerd met de aard van de in de brief geuite bedreigingen, besepte verzoeker de ernst van de situatie en besloot hij onmiddellijk te vluchten.”*

Verzoeker gaat vervolgens in op de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze die hij aflegde bij het Commissariaat-Generaal. Hij wijst op de omstandigheden waarin de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen en wijst erop dat de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker op deze tegenstrijdigheden had moeten wijzen, maar dit niet gedaan heeft waardoor de verwerende partij zowel haar zorgvuldigheidsplicht als artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden heeft. Ook stelt verzoeker nog dat hem niet gevraagd werd of hij opmerkingen had bij zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en of deze aan hem voorgelezen werden. Tot slot bevestigt verzoeker dat:

“de delegatie van dorpsouderen één keer met zijn vader hebben gesproken en dat het toen de Taliban waren geweest die rechtstreeks telefonisch met hem hadden gesproken;

- *na het ontvangen van de dreigbrief, stopte hij onmiddellijk met werken en vluchtte hij;*
- *tijdens zijn gehoor bij de DVZ, hij zich weliswaar niet kon herinneren op welke datum hij de dreigbrief had ontvangen, maar dat hij zich verplicht voelde de brief te dateren uit vrees dat hij ervan zou worden beschuldigd de datum niet te kennen. Men mag niet vergeten dat de aanvrager laag opgeleid is (NPO, p. 7). Hij bevestigt echter logischerwijs dat de brief gedateerd is van oktober 2019, aangezien hij Afghanistan in november 2019 heeft verlaten (8ste maand van 1398).”*

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan nog naar hem gevraagd hebben, maar dit niet eindeloos zijn blijven doen omdat zij wisten dat hij het land verlaten had. Indien hij echter terugkeert naar Afghanistan zal hij alsnog een doelwit zijn vanwege de beschuldigingen door de taliban.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem te erkennen als vluchteling en stelt dat hem het voordeel van de twijfel toegekend dient te worden.

Vervolgens bevestigt verzoeker in het verzoekschrift dat zijn vertrek uit Afghanistan oorspronkelijk geen link vertoonde met het werk van zijn broer voor een ontmiijningsorganisatie. Gelet op het gegeven dat hij op 19 mei 2021 door de verwerende partij gehoord werd, en de taliban net begonnen waren met hun offensief in Afghanistan had de internationale gemeenschap geen idee hoe de situatie zou evolueren. Door de machtsovername van de taliban is hier echter verandering in gekomen en blijkt er uit algemene informatie dat personen die voor buitenlandse organisaties werken en hun gezinnen, doelwitten van de taliban zijn waardoor verzoeker, als broer van een medewerker, een risicoprofiel heeft. Verzoeker

benadrukt dat het profiel van zijn broer en zijn werk voor Halo Trust en de problemen die hij in navolging van zijn werk ondervonden heeft niet betwist worden.

Hij benadrukt ook dat de machtsovername door de taliban zijn vrees in geval van terugkeer aanzienlijk vergroot. Hij betoogt dat: *“Verzoeker is om verschillende redenen des te banger om het doelwit van de Taliban te worden indien hij naar Afghanistan terugkeert:*

1°) Het feit dat hij ervan wordt beschuldigd te hebben gewerkt in een winkel die verdacht werd van de verkoop van alcohol en/of drugs (niet betwist door verwerende partij (niet ernstig betwist door de verwerende partij) ;

2°) De broer te zijn van een man die werkte voor een Anglo-Amerikaanse organisatie (op geen enkele wijze betwist door de verwerende partij);

3°) Het feit dat hij als een verrader zou beschouwd worden omdat hij Afghanistan heeft verlaten om asiel in Europa aan te vragen (we komen hieronder nog op terug) ;

4°) Het feit dat hij sinds november 2019 (vertrek uit Afghanistan) « verwesterd » is”

Verder gaat verzoeker uitvoerig in op zijn vrees in verband met verwestering, waarbij hij benadrukt dat hij reeds in 2019 Afghanistan verlaten heeft en vreest als verwesterd te worden beschouwd in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker wijst in dit verband erop dat daden van vervolging kunnen uitgaan van verschillende actoren, waaronder AGE's, maar ook de Afghaanse gemeenschap. Verzoeker stelt dat verwesterde Afghanen zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie een risico op vervolging lopen en dat het hierbij niet enkel gaat over personen die effectief deze overtuiging hebben, maar ook deze die gepercipieerd worden als verwesterd. Verzoeker verwijst te dezen naar diverse rapporten, artikels en rechtspraak.

Verzoeker stelt ten slotte, onder verwijzing naar meerdere algemene rapporten en landeninformatie, dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan gezien de mensenrechtenschendingen die plaatsvinden in het land alsook de preciaire veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem te erkennen als vluchteling, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Stukken

2.3.1. Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift onder andere volgende stavingstukken, waarvan hij de weblinken bijbrengt:

- UNHCR, *“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan”*, 30 augustus 2018;
- EASO, *“Country Guidance: Afghanistan - Guidance note and common analysis”*, juni 2019;
- EASO, *“Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report”*, januari 2022;
- EASO, *“COI query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020;
- Refugee Support Network, *“After Return: Documenting the experiences of young people forcibly 15 removed to Afghanistan”*, april 2016;
- Asylos, *“Afghanistan: Situation of young male “Westernised” returnees to Kabul”*, augustus 2017;
- UN Security Council, *“Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team 22 submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan”*, 5 oktober 2016;
- Mixed Migration Centre, *“Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees”*, 29 januari 2019;
- EASO, *“Country of Origin Information Report, “Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”*, december 2017;
- Asylos, *“Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021”*, 23 september 2021;
- NANSSEN, *“Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw”*, 2020;
- Refugee Law Initiative, *“The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed 66 Conflict and Violence in Afghanistan”*;
- EASO, *“Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note”*, December 2020;
- UNHCR, *“Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan”*, februari 2022;
- UNHCR, *“Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan”*
- UK Home Office, *“Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban”*, februari 2022.

3. Nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen van 16 mei 2022, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

De verwerende partij neemt in haar nota met opmerkingen weblinken op naar volgende rapporten:

- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, april 2022;
- Kronen Zeitung, “*Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück!*”, 30 augustus 2021.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 1 maart 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. “*Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. “*Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker stelt Afghanistan te hebben verlaten nadat hij door de taliban bedreigd werd. Er werd hem door de dorpsouderen duidelijk gemaakt dat hij niet meer mocht werken in de winkel waar hij tewerkgesteld was omdat deze winkel ervan verdacht werd hasj en alcohol te verkopen. Daarnaast werd ook verzoekers broer S. reeds door de taliban bedreigd omdat hij voor een buitenlandse ontmijningsorganisatie werkte. Zijn broer is Afghanistan ook ontvlucht. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoeker.

7.2. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt de verzoeker een aantal documenten voor: zijn eigen taskara, een foto van zijn broer en documenten betreffende het werk van zijn broer en een dreigbrief.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De taskara van verzoeker kan enkel het bewijs leveren van de identiteit en herkomst van verzoeker. Deze worden echter in deze stand van zaken niet betwist.

Aan de foto's kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven is er niets op de foto dat toelaat aan te nemen dat deze persoon afgebeeld op de foto de broer van verzoeker is.

De documenten met betrekking tot het werk van verzoekers broer tonen aan dat hij werkzaam is geweest bij de ontmijningsorganisatie HALO Trust.. Vooreerst kan op basis van deze documenten de bloedverwantschapsband tussen verzoeker en de personen afgebeeld op de foto en de persoon aan wie de documenten toebehoren geenszins aannemelijk worden gemaakt. Immers op het document *"to whom it may concern"* van 27 augustus 2015 wordt enkel aangegeven dat iemand met dezelfde voornaam als verzoekers broer voor deze organisatie gewerkt heeft tot april 2015. Er wordt echter geen familienaam vermeld en de naam van de vader vermeld op het document verschilt ook van de naam van verzoekers vader. Daarenboven blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in Afghanistan tegen betaling te verkrijgen zijn (administratief dossier, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 9, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)), zodat bij het toekennen van de bewijswaarde hiervan enige voorzichtigheid geboden is.

De neergelegde dreigbrief heeft slechts een beperkte bewijswaarde. Er kan immers op geen enkele manier worden vastgesteld dat deze brief effectief door de taliban werd opgesteld. Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *"Wat betreft de dreigbrief (dd. 28/7/1398 (Westerse kalender 20 oktober 2019)) die u neerlegde, dient te worden opgemerkt dat dergelijk stuk uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nageemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen."* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, door de verzoeker volledig ongemoeid gelaten.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoeker geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken op basis van het gegeven dat hij door de taliban beschouwd wordt als verrader en ketter omdat hij werkte in een winkel die volgens de taliban hasj en alcohol verkocht en omdat zijn broer werkte bij een buitenlandse ontminningsorganisatie. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoeker dan ook terecht dat:

- het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de verkoop van hasj en alcohol in de winkel waar hij werkt. Bovendien is verzoeker ook niet op de hoogte of zijn baas in de winkel zelf problemen gekend heeft naar aanleiding van de verkoop van deze verboden goederen. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

- het merkwaardig is dat de taliban nooit tot de winkel of het huis van verzoeker gekomen is en aanvankelijk enkel de dorpsoudsten inschakelden om hem de boodschap over te brengen dat hij diende te stoppen met werken in de winkel. Het gegeven dat verzoeker de bedreigingen niet ernstig nam doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid aangezien verzoekers broer op dat moment Afghanistan reeds verlaten had omwille van problemen met de taliban en verzoeker de ernst van bedreigingen dus zou moeten inzien.

- de vrees voor de taliban verder ondermijnd wordt (i) doordat de taliban de dreigbrief aan zijn huis legden, alhoewel verzoeker toen thuis was en hem een week de tijd gaven om zich aan te melden waardoor verzoeker ruimschoots de tijd had om te vluchten. Indien zij de verzoeker daadwerkelijk schuldig zouden achten aan dergelijke niet-islamitische zaken zij ongetwijfeld forser zouden hebben opgetreden temeer uit de dreigbrief blijkt dat ze hem tot de doodstraf zouden veroordelen; (ii) bovendien kende verzoekers familie geen problemen meer met de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan.

- er sprake is van tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze die hij aflegde bij de commissaris-generaal. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker namelijk dat de taliban tot twee keer toe een delegatie van dorpsoudsten naar verzoekers huis stuurden, terwijl hij bij de commissaris-generaal verklaarde dat zij slechts eenmaal langskwamen. Daarnaast legt verzoeker ook inconsistente verklaringen af over het moment waarop hij stopte met werken in de winkel. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij namelijk meteen gestopt te zijn nadat hij wist dat er hasj en alcohol verkocht werd, terwijl hij bij de commissaris-generaal verklaarde dat hij de bedreigingen van de taliban eerst niet serieus nam en pas na een telefoontje van de taliban naar zijn vader, waarvan verzoeker geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stopte met werken. Daarenboven verklaart hij verder bij de commissaris-generaal nog dat hij ook na het telefoontje nog bleef werken. Ten slotte komt de datum op de dreigbrief die verzoeker neerlegde niet overeen met de datum die hij vernoemde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

- de taliban niet meer intensief naar verzoeker op zoek zijn aangezien zijn familie sinds zijn vertrek geen problemen meer gekend heeft.

- verzoeker zelf aangeeft dat zijn problemen met de taliban losstaan van deze die zijn broer S. met hen gehad zou hebben, dat hij de bestemming van zijn broer niet kent en dat zijn familie geen verdere problemen gekend heeft na het vertrek van zijn broer.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

7.3.1. Verzoeker gaat in het verzoekschrift in eerst instantie in op zijn verklaringen met betrekking tot de verkoop van hasj en alcohol in de winkel waar hij tewerkgesteld was. Hij herhaalt zijn verklaringen van tijdens het persoonlijk onderhoud en voegt hieraan toe dat, voor zover hij weet, dit slechts beschuldigingen door de taliban betroffen. Volgens hem is het niet relevant of verzoeker deze middelen echt verkocht, maar wel het feit dat hij hiervan verdacht werd door de taliban aangezien dit strikt verboden wordt door de sharia. De Raad merkt op dat verzoeker zich voornamelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de vluchtmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij in gebreke blijft. Het is inderdaad niet aannemelijk in de door hem geschetste context dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de verkoop van hasj en alcohol in de winkel waar hij tewerkgesteld was. De bestreden beslissing argumenteert hierover op pertinente wijze het volgende: *“Ten eerste is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten dat er alcohol en hasj werd verkocht*

in de winkel waar u werkzaam was (CGVS, p.11 en 14-15). Pas wanneer de Taliban naar uw vader belde om te vertellen dat er in de winkel alcohol en hasj verkocht werd, kwam u dit te weten (CGVS, p.14). U was nochtans gedurende zeven à acht maanden actief in de winkel, en dit elke week van zaterdag tot en met zondag (CGVS, p.8). Jullie werkten slechts met drie personen in de winkel, die enkel uit één ruimte bestond (CGVS, p.8). Bovendien verklaart u dat u soms alleen in de winkel stond (CGVS, p.8). Ook sloot u de winkel soms alleen af (CGVS, p.8). Gevraagd hoe uw baas dan alcohol en hasj zou verkopen in zijn winkel zonder dat u daarvan op de hoogte was, geeft u aan dat u het niet weet omdat "Ik heb hem zo niet gezien, of ze vermoedden dat hij het verkocht" (CGVS, p.14). Desondanks bovenstaande vaststellingen verklaart u dat u nooit iets van de verkoop van alcohol of hasj hebt gemerkt, en dat niemand naar deze dingen vroeg in de winkel (CGVS, p.15). Dat u niet zou opgemerkt hebben dat dergelijke, sterk verboden dingen in uw land van herkomst, zonder uw medeweten in die winkel verkocht werden, is niet aannemelijk en doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas." Door vervolgens te stellen dat het louter valse beschuldigingen van de taliban betroffen en er in de winkel dus geen verboden middelen verkocht werden, slaagt verzoeker er niet in te verklaren waarom de taliban juist hem hiervan zouden beschuldigen en niet de andere personen die in de winkel werkten, des te meer gezien verzoeker niet weet of de uitbater van de winkel hierdoor ook problemen met de taliban gekend heeft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19).

7.3.2. Verzoeker verklaart vervolgens dat hij de bedreigingen van de taliban eerst niet serieus nam omdat hij niet persoonlijk op de hoogte was van de verkoop van deze verboden middelen. Deze verklaring strookt echter niet met het feit dat verzoeker eerder in zijn verzoekschrift stelde dat het niet zozeer de vraag was of deze middelen echt verkocht werden, maar wel het feit dat hij ervan verdacht werd door de taliban dat ervoor zorgt dat hij een gegronde vrees heeft bij terugkeer. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers broer Afghanistan reeds verlaten zou hebben omwille van bedreigingen vanwege de taliban. Er mag van verzoeker als gevolg hiervan verwacht worden dat hij dreigementen vanwege de taliban, aan hem gericht, juist kan inschatten en de ernst ervan onmiddellijk inziet. Waar verzoeker aanhaalt dat hij niet van de ene op de andere dag zijn job kon opzeggen omdat hij zorgde voor het gezinsinkomen, stelt de Raad vast dat dit niet in overeenstemming is met zijn voorgehouden vrees die hij voor de taliban gehad zou hebben op dat moment. Indien hij daadwerkelijk van mening was dat zijn leven in gevaar was, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo snel mogelijk actie zou ondernemen om aan dit gevaar te ontkomen en niet zomaar zou blijven werken in de winkel waarvan de taliban denkt dat er verboden middelen verkocht worden.

Waar verzoeker nog stelt dat al deze gebeurtenissen (taliban die de dorpsoudsten contacteerden, taliban die verzoekers vader belden en taliban die een dreigbrief bij verzoeker thuis afleverden) zich op minder dan een week voorgedaan hebben, waardoor hij geen afstand kon nemen van de situatie en hij pas de ernst van de situatie inzag toen hij geconfronteerd werd met de bedreigingen in de dreigbrief, merkt de Raad nogmaals op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, gezien de situatie met zijn broer, niet meteen zou beseffen dat de bedreigingen vanwege de taliban ernstig zijn. Door louter te wijzen op het korte tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en het feit dat hij de bedreigingen niet meteen serieus nam, kan verzoeker de vaststellingen van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stellen.

7.3.3. Ondanks het feit dat de vragenlijst die gebruikt wordt bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldt en hieromtrent consistente verklaringen aflegt, meer in het bijzonder wanneer hij gestopt is met werken in de winkel, hoeveel keer een delegatie met dorpsoudsten naar hem gekomen is op vraag van de taliban en het moment waarop hij een dreigbrief kreeg. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoeker de noodzaak werd medegedeeld dat hij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover hij beschikt, evenals de risico's die hij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 7, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoeker dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat hij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar zijn land kon impliceren. Uit de vragenlijst van 17 november 2020 blijkt dat deze vragenlijst aan verzoeker in het Pashtou werd voorgelezen en dat hij het document hierop heeft ondertekend. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoeker een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke hij zijn vluchtmotieven diende uiteen te zetten en werd hem bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden zijn vluchtrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal blijkt namelijk niet dat verzoeker aangegeven heeft dat hij fouten ontdekt heeft. Op de vraag hoe het interview bij de Dienst

Vreemdelingenzaken verlopen is, antwoordt verzoeker: "Het was goed." (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Verzoeker stelt verder nog dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een datum verzonnen heeft omdat hij zich verplicht voelde de brief te dateren en vreesde dat hij beschuldigd zou worden van het niet kennen van de datum. Verzoeker haalt in deze zin ook aan dat hij laaggeschoold is. Het volstaat echter niet om *post factum* te beweren dat hij een foute datum meegedeeld heeft uit angst om niet geloofd te worden. Bovendien mag er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 2019, nr. 205). Indien verzoeker de exacte datum van de dreigbrief niet meer wist op het moment van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan dient hij hierover de waarheid mee te delen in plaats van een datum te verzinnen. Het feit dat verzoeker laaggeschoold is, verandert hier niets aan. Dat verzoeker niet de waarheid vertelt houdt geen verband met laaggeschooldheid, maar betreft een eigen keuze die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. Daarenboven stelt verzoeker op Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de dreigbrief 27 juli 2019 de dreigbrief ontvangen heeft en tien dagen later vertrokken is, aldus situeert verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan in augustus 2019 terwijl hij op het CGVS verklaart dat hij in november 2019 uit Afghanistan vertrokken is. Er kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij weet wanneer hij uit Afghanistan vertrokken is, daar de dreigbrief een directe aanleiding was om het land te verlaten.

Waar verzoeker duidt op de moeilijke omstandigheden waarin het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak plaatsvindt als verschoning voor de tegenstrijdigheden die vastgesteld werden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, wijst de Raad er evenwel op dat verzoeker zich beperkt tot een zeer algemene kritiek op de wijze waarop interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak zouden verlopen, doch zonder *in concreto* aan te tonen dat hij ten gevolge van de omstandigheden waarin zijn interview verliep niet de mogelijkheid had om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen. Daarenboven heeft verzoeker bij het begin van het persoonlijk onderhoud verklaard dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is en heeft verzoeker verklaard dat hij de tolk goed verstond.

De Raad merkt op dat verzoeker in het verzoekschrift in wezen zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen die hij deed bij de commissaris-generaal herhaalt, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband. De Raad benadrukt dat het louter volharden in één versie van de feiten vastgestelde tegenstrijdigheden niet ongedaan maakt.

Waar verzoeker argumenteert dat verwerende partij haar niet met de vastgestelde tegenstrijdigheden heeft geconfronteerd en hierdoor artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, wordt verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Hierin staat het volgende: "*Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.*" (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). Aldus voorziet het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie in geval werd nagelaten de verzoeker om internationale bescherming te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar overtuigt hij niet.

7.3.4. Verzoeker verklaart vervolgens zelf in zijn verzoekschrift dat de taliban niet langer naar hem op zoek zijn aangezien zij dit niet eindeloos volhouden omdat zij weten dat hij Afghanistan verlaten heeft. Verzoeker beweert echter wel opnieuw een doelwit van de taliban te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Aangezien er, zoals hierboven uiteengezet, geen geloof gehecht wordt aan verzoekers problemen met de taliban, kan verzoeker ook niet aannemelijk maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een doelwit van de taliban zou zijn.

7.3.5. Waar verzoeker nog stelt dat de commissaris-generaal geen individuele, objectieve en onpartijdige analyse gemaakt zou hebben van verzoekers relaas en geen rekening heeft gehouden met alle relevante feiten en zijn individuele en persoonlijke omstandigheden, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Het loutere feit dat de vaststellingen in de bestreden beslissing in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid of van een oneerlijke behandeling.

7.3.6. Voorts stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen vrees voor vervolging dient te koesteren door het werk van zijn broer als ontmiijner voor de machtsovername. Vooreerst herhaalt de Raad dat verzoeker de bloedverwantschapsband geenszins aannemelijk maakt met de persoon van wie hij foto's en documenten bijbrengt. Voorts motiveert de verwerende partij op goede gronden dat: *“Wat voorts betreft de problemen die uw broer [S.] zou hebben gekend, dient te worden opgemerkt dat u zelf aangeeft dat deze niet gelinkt zijn aan uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.12). Bovendien hebben de voormalige activiteiten van uw broer voor de organisatie HALO Trust na zijn vertrek, naar een u onbekende bestemming, geen verdere problemen voor uw familie opgeleverd. U meent dat de Taliban in al die jaren slechts twee keer naar zijn verblijfplaats hebben geïnformeerd, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat jullie verder werden lastiggevallen.”*

Daarenboven brengt verzoeker in de loop van de procedure voor de Raad geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat hij als familielid van een persoon die in het verleden voor de voormalige Afghaanse overheid werkten, gevisieerd zou worden. Voor familieleden van deze personen wordt in de EUAA “Country Guidance” januari 2023 niet in het algemeen aangenomen dat deze personen omwille van hun familieband vervolgingsdaden riskeren en moet bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij om die reden vervolging riskeren, rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden zoals de regio van herkomst, geslacht of persoonlijke vijandschappen. De Raad kan deze analyse, in het licht van de beschikbare landeninformatie, bijtreden. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker, behalve de ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban waarvan hij duidelijk aangegeven heeft dat deze losstaan van de profiel van zijn broer, geen dergelijke omstandigheden aanbrengt. Verzoekers broer bevindt zich niet meer in Afghanistan en verzoekers familie heeft sinds zijn vertrek ook geen problemen meer ondervonden met de taliban in het kader van zijn werk. Bovendien blijkt uit het document dat verzoeker neerlegde met betrekking tot het werk van zijn broer, dat zijn broer reeds in 2015 de organisatie verlaten heeft (*“has been made redundant”*) wegens familieproblemen. Uit deze vaststellingen kan niet afgeleid worden dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zou ondervinden met de taliban als gevolg van het werk van zijn broer als ontmiijner waardoor hij een actuele gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren, des te meer gezien aan de rest van verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtrelaas geen geloof gehecht wordt. Waar verzoeker stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met het profiel van diens broer, kan de Raad slechts vaststellen dat hiermee geen concrete elementen worden aangebracht die wel een zicht zouden bieden op de verblijfsplaats van zijn broer of waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker wel zou worden gevisieerd omwille van de voormalige functie van zijn broer. Dit betoog kan dan ook niet tot een andere conclusie leiden.

7.3.7. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoeker.

Aldus blijkt niet dat de verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

7.4.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij voert aan dat hij reeds in 2019 uit Afghanistan vertrokken is en zich dus al een aantal jaren in België bevindt. Bovendien voert hij aan dat hij duidelijk verwesterd is en dat dit blijkt uit zijn kledingstijl, haardracht en gedragswijze.

7.4.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en

informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er

dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

7.4.3. *In casu* maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het huidige talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan de verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Door louter erop te wijzen dat hij reeds in 2019 uit Afghanistan vertrokken is en zich al 2,5 jaar in België bevindt, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar bronnen met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij betoogt dat hij duidelijk verwesterd is en dat dit blijkt uit zijn kledingstijl, haardracht en gedragswijze. Verzoeker toont deze beweringen echter op geen enkele manier concreet aan waardoor hieruit niet kan worden afgeleid dat hij in zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij zich persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen heeft eigen gemaakt waardoor hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd. Hij toont geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling, die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft, naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Dit volstaat dus niet om te besluiten tot het aanwezig zijn van dergelijke elementen of gedragingen zoals hierboven vernoemd.

Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België sinds 19 augustus 2020, *in casu* 2,5 jaar, is te kort om aan te nemen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse

normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft met zijn familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p.6 en 14) en het feit dat verzoeker de taal Pashtou nog beheerst, zo blijkt uit zijn persoonlijk onderhoud waar een tolk Pashtou aanwezig was.

Uit de voorliggende elementen blijkt geenszins dat het verblijf en ervaring van verzoeker in het Westen hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

In zoverre hij zou betogen dat hij zich door zijn verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de westerse cultuur waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door haar verblijf in het Westen wordt door hem immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Zijn betoog mist elke persoonlijke invulling.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoeker hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

7.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

8.3. In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

8.4.1. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktiya. De Raad stelt vast dat voor de provincie Paktiya geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat de informatie van de verwerende partij niet actueel is, merkt de Raad op dat deze door middel van de bijgebrachte informatie in de aanvullende nota geactualiseerd werd.

8.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9.1. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9.2. Voorts stelt verzoeker dat hij niet zorgvuldig gehoord werd, daar zij voor de machtsovername van de taliban gehoord werd.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de Taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de Taliban heden functioneren als een *de facto*-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 19 mei 2021, werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelswijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die kunnen bijdragen tot zijn erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan de verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt in punt 5, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In het verzoekschrift haalt verzoeker verschillende elementen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan in navolging van zijn verblijf in België en geeft hij aan dat hij verwesterd is. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, namelijk uit punt 7.4.1-7.4.3, werden deze elementen door de Raad onderzocht in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus heeft verzoeker ruimschoots de mogelijkheid gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de Taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat er *in casu* specifieke feitelijke en juridische omstandigheden voorhanden liggen waaruit blijkt dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had

kunnen hebben indien verzoeker opnieuw gehoord was geweest. De elementen die verzoeker aangebracht heeft werden in een *ex nunc*-onderzoek door de Raad onderzocht.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS